

§ 16.

Med Fængsel straffes den, der i øvrigt for at fremme tyske Interesser eller for at skaffe sig økonomisk Vinding eller anden Fordel paa anden Maade end ved almindeligt civilt Lønarbejde, normal Forretningsvirksomhed eller anden normal Erhvervsvirksomhed har ydet Besættelsesmagten eller de med denne samarbejdende Organisationer eller Personer Bistand ved Raad eller Daad, saavel som den, der i samme Hensigt har modarbejdet de forenede Nationers Krigsanstregelser eller paa utilbørlig Vis modarbejdet den danske Modstandsbevægelse eller dens Organer.

Kapitel III.

§ 17.

Ved Overenskomst med fremmed Stat kan det under Forudsætning af Gensidighed vedtages, at danske Statsborgere, som i et af Tyskland besat Land har begaaet Handlinger, der er straffbare i vedkommende Land, paa Begæring af dettes Regering kan udleveres til denne.

§ 18.

Denne Lov, der ikke gælder for Færøerne, træder i Kraft straks.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Under den tyske Besættelse er der i Danmark som i andre besatte Lande vokset en dyb Harme frem mod dem, som under denne Nødssituation er faldet deres Land og Folk i Ryggen ved at tage Parti for Besættelsesmagten og virke for den til Skade for danske Interesser, eller som har udnyttet Landets Nød til ved Besættelsesmagtens Hjælp at fremme deres egne Interesser. Den almindelige Retsbevidsthed kræver, at der nu, da Landet atter er frit, under lovlige Former skal gøres op med dem, der har begaaet saadanne landsforræderiske og landskadelige Handlinger.

For at det offentlige hurtigt og effektivt kan tage Sagen i sin Haand, maa der umiddelbart efter Besættelsens Ophør foreligge en *Straffelov*, der nærmere afgrænser, hvilke landsskadelige Handlinger det er, der skal straffes, og hvilke Straffe man ønsker bragt til Anvendelse.

Det er et almindeligt anerkendt Princip i dansk Ret, der ogsaa har fundet sit Udtryk i Borgerlig Straffelovs § 1, at Straf

kun kan paalægges for et Forhold, hvis Strafbarhed er hjemlet ved Lov, eller som ganske maa sidestilles med et saadant. Om en Handling skal være strafbar, bør vel afgøres i Overensstemmelse med Folkets almindelige Retsbevidsthed, men dette Begreb er for vagt og usikkert til, at Domstolene kan anvende det som direkte Hjemmel for at ikende Straf. Det maa kræves, at Lovgivningsmagten, der i et demokratisk Samfund under normale Forhold er i nøje Kontakt med den folkelige Retsfølelse, udtrykkelig har fastslaaet, at Handlingen bør straffes.

Det kunde synes, at man ved Opgøret med dem, der har forbrudt sig under Besættelsen, var henvist til udelukkende at anvende de allerede gældende Love. Ganske vist indeholder Grundloven ikke — saaledes som den norske Grundlovs § 97 — noget Forbud mod at give Straffelove tilbagevirkende Kraft, men det er fast forankret i dansk Retsbevidsthed og har ogsaa fundet Udtryk i Borgerlig Straffelov § 3,